

Подих свободи

«Коли про свободу починають говорити, стає очевидним, що вона помирає»

Ольга Бондар, Макіївка

Як розпізнати свободу, коли про неї так багато та звучно говорять? Як відрізнити по-справжньому вільну людину від тієї, кому примарна свобода нав'язана страхом? Чи вільною є незаміжня дівчина? Чи насправді вільні громадяни демократичної держави? Та чи існує взагалі релігійна свобода? Як постає свобода перед кожним?

Так який же рецепт виготовлення «вільної людини» ?

Чи повинна вона народитися, вирости й прожити життя вільною, щоб це звання за нею безумовно закріпилося? Чи вона повинна недоотримувати свободу упродовж усього свого життя, багаторазово втрачати і врешті-решт вистраждати ті жалюгідні залишки, щоб відчути справжній п'янкий смак надбання?

Людина може прожити життя і бути впевненою, що вона вільна. Вона демонструє свою свободу, розмахує нею перед обличчями таких, як і вона, мов червоним знаменом, навіть не підозрюючи, що вона у неволі. І коли це «знамено» впаде на неї своєю вагою, вона, заплутуючись і задихаючись у шарах товстої, вкритої пилом синтетичної тканини, це зрозуміє. Та все одно продовжуватиме жити далі, обманюючи себе й інших, згорбившись, волоктиме на собі те, що вона так ревно називала «свободою».

Проте є й такі, котрі розуміють, що свобода не повинна і не може матеріалізуватися у слова. А це означає, що коли про свободу починають говорити, стає очевидним, що вона помирає ...

Спочатку вона набирає вигляду «свободи слова», потім «свободи дії» , а після – «позбавлення свободи».

І досягши цього фатального образу, нарешті набирається самосвідомості, здатності до протесту, повстання.

Яку подобу приймає свобода перед кожним? Це вирішить кожен із нас, вступаючи у звичну для себе боротьбу за свою Свободу.